

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ա Պ Ե Ր Ա Խ Տ Ը

Ո՛հ, որքան ուրեք կ'ելլէ վեր՝ մարդը հողի երեսէն,
Քա՛յլ, քա՛յլ, դանդա՛ղ կաղալով, հասուննալով աննւար,
Տարին սանդուխ մը միայն, այն ալ՝ թէ հողն է յարմար,
Մինչեւ ըլլայ քիչ մը մարդ, քիչ մը՝ որուն կ'սպասեն...:

Կ'ելլեն սակայն մեծ մասամբ, որու գիրքի բարձունքի,
Կոխած մէկուն կրունկին՝ ուսի՛ն, մէջքի՛ն կամ սրէ՛ն...
Կ'ելլեն եւ վե՛ր ցցած միտք՝ իրենց ձեռքի գերանդին,
Ու մերթ կ'իյնան խայտառակ՝ թաթի վրայ ու ծունկի...:

Ընդ դէմ ծառին պողատու՝ անգիտակ իր անումին,
Մարդը՝ ներհակ, ապերախ՝ Սնունդ տուող իր հողին,
Կ'ուզէ մոռնա՛լ ուրանա՛լ բարձունք ճանող մեծ ուղին,
Եւ այն բոլորն որ իրեն՝ տունն հոգի ու մարմին...:

Պիտի գայ օր մը սակայն, երբ հայելին դէմ դիմաց՝
Հանէ պատկերն իրական՝ իր հոգիին այլանդակ,
Նաեւ՝ տեսնէ ուրիշը, հոյն մեղքին մէջ փլատակ,
Ու յապաղած թէեւ շա՛տ, զոչայ մութին անմիաց...:

Երուսաղէմ

ԱՐԱ ԶՈՎԵԱՆՊ

(*) Նախորդ քիւի Կայծիկ առջեւ հերուածին եօթերդ տունն զրուսագինք պիտի ըլլայ՝ «լուսագին»:

